

Mỗi đây, trong một cuộc tranh luận Munk Debates tại Toronto (Canada)

ngày 17.6.2011, cựu ngoại trưởng Mỹ Henry Kissinger đã nhận minh rằng Trung Quốc không thể trở thành một siêu cường quâc hùng mạnh.

Cuộc tranh luận The Munk Debates khai sạc năm 2008, chuyên về các đợt tài chính trập quật tột, diễn ra mỗi năm hai lần. Cuộc tranh luận do Quỹ tài trợ Aurea Foundation tổ chức, thu hút các học giả hay các chính trị gia tầm cỡ thế giới, thu nhập lôp 100 triệu đô la để bán vé và bán bản quyền phát thanh và phát hình trên các hệ thống radio và truyền hình, trong đó có CBC Radio's Ideas, đài BBC và CSPAN.

Cuộc tranh luận nói trên mang tên “The 21st Century will belong to China” (Thế kỷ 21 sẽ thuộc về Trung Quốc), trong đó Kissinger cùng nhà bình luận Fareed Zakaria thuộc về phe chống. Kissinger thì ai cũng biết, còn Fareed Zakaria là nhà bình luận nổi tiếng, từng là chủ bút lâu đài của tờ chí Time và hiện đang đứng đầu khiêm chung trình ngoại giao Fareed Zakaria GPS trên đài truyền hình CNN.

Kissinger: Trung Quốc không thể thành siêu cường

Tác Giả: Trần Đặng Hùng

Thứ Hai, 04 Tháng 7 Năm 2011 05:12

Hồi tranh luận với Giáo sư Niall Ferguson và David Daokui Li. Ferguson là giáo sư sử học tại Đại học Harvard còn Li là giáo sư giảng dạy tại Khoa kinh tế và quản trị của Đại học Thanh Hoá - Bắc Kinh, một trong những đại học hàng đầu của Trung Quốc.

Theo kết quả bình chọn ban đầu của khán giả thì Kissinger cùng Zakaria đã thắng lớn khi 62 phần trăm số người tham dự đồng ý với lập luận của hai người.

Trong khi Ferguson và Li cho rằng với đà phát triển hiện tại, Trung Quốc sẽ chắc chắn trở thành một siêu cường, thì Kissinger cùng Zakaria nghĩ khác.

Với con mắt của một bậc cáo già chính trị và quan hệ quốc tế, Kissinger đưa ra nhận định lập luận chặt chẽ như phán bác. Theo Kissinger thì dù giờ hái đầu cành nhánh nhưng hưng khai nhanh trên trường quốc tế, tuy nhiên, Trung Quốc sẽ phải giải quyết hàng loạt các vấn đề ngay trong nội địa và khó có thể trở thành một quốc gia mạnh theo ý nghĩa "siêu cường quốc".

Kissinger phát biểu: "Tôi tin rằng trong 10 năm tới đây, Trung Quốc sẽ phải đánh vật với việc làm cách nào để có thể đảm bảo sự ổn định liên quan đến thời chính trị ăn khớp với quá trình phát triển kinh tế của nước này. Tôi không tin rằng một quốc gia đang có sức giải quyết những thay đổi căn bản này có đủ thời gian để thay đổi".

Trong đó đó thì Zakaria cho rằng sẽ phát triển của Trung Quốc thiếu tính vững bền và có lúc sẽ sập đổ. Ông nói: "không có cái gì sẽ vĩnh viễn đi theo một đường thẳng", và cho rằng sẽ phát triển "thẳng thắn" của Trung Quốc sẽ đến lúc "cạn xuồng".

Trong cuộc lập luận này, Li cho rằng giờ đây Trung Quốc đã học hỏi và thu thập nhiều kinh nghiệm từ nước ngoài, do đó họ có khả năng cải thiện Trung Quốc phát triển đúng hướng. Cuối cùng Li kết thúc bài tranh luận với câu kết luận: "We still have gas in our gas tank", nghĩa đen là "Bình xăng chưa cạn" và nghĩa bóng là vẫn còn đủ lực để thi đấu.

Nhưng đã nói, đa số khán giả thiên về phe Kissinger và cũng tôi cũng tranh luận, các học giả này đều đồng ý rằng Nhật Bản trở thành một siêu cường.

Về thái độ hiếu chiến của Trung Quốc hiện tại, Kissinger đã đoán rằng Mỹ và Trung Quốc sẽ phai điệu chinh đế hình thành một trật tự thế giới mới, trong đó không có ai đắc phép “giữ tay cao hòn”, và đó chính là thách thức hiện tại. Kissinger phát biểu: “Chúng ta phải hiểu rõ ràng Trung Quốc sẽ phát triển mạnh mẽ và sẵn sàng phản ứng các hành động mang tính hiếu chiến..., Trung Quốc còn phải hiểu những gì ở herein cõi mình trong quá trình xác lập các lợi ích của Trung Quốc trên quy mô toàn cầu, nếu không Trung Quốc sẽ bị các chính phủ khác xa lánh”.

Nhân vật tranh luận này, chúng ta sẽ nhìn vào điều trong góc độ “chiến tranh kinh tế - tài chính” mà Trung Quốc đang tiến hành với Mỹ để trở thành “siêu cường”.

Kinh tế

Các thông tin cho thấy còn lâu Trung Quốc mới qua mặt Mỹ về kinh tế. Theo số liệu năm 2008 của CIA's World Fact thì tổng sản lượng nominal năm 2008 của Trung Quốc (GDP) là 7.8 tỷ USD (7.8 trillion) so với GDP của Mỹ cùng năm là 14.29 tỷ USD kim. Nhờ thế năm kinh tế Mỹ mạnh gấp hai Trung Quốc. Tốc độ tăng trưởng của Trung Quốc vào năm 2008 là 9.8% và trăm cao hơn rất nhiều so với tốc độ tăng trưởng của Mỹ, với mức 1.3% và trăm vào năm 2008.

Theo Quỹ Tiền tệ Quốc tế, thu nhập bình quân đầu người (GDP per capita) của Trung Quốc trong năm 2010 là 4,82 USD, so với của Mỹ là 47,84 USD. Cứ giữ nguyên tốc độ tăng trưởng này thì còn lâu Trung Quốc mới bắt kịp Mỹ. Vì quá nhiều mâu thuẫn xung đột, bạo bệnh và tài nguyên cũng như đã đốt tiền mua tăng trưởng bão hòa: tốc độ tăng trưởng trên sẽ có lúc giảm xuống và theo các kinh tế gia cho rằng Trung Quốc phải mất gần 50 năm nữa mới kịp Nhật và 100 năm nữa mới bắt kịp Mỹ.

Nhiều người cho rằng Mỹ đã hút thế giới vì Trung Quốc là chính của Mỹ, thế nhưng nhiều nhà phân tích đã đưa câu trả lời của nhà kinh tế Pháp Paul R. La Monica đã nhìn vào thế giới nói: “Nếu ngân hàng cho bạn vay một ngàn đô la, ngân hàng là ông chủ của bạn. Nhưng nếu ngân hàng cho bạn vay một triệu đô la, bạn sẽ là ông chủ của ngân hàng.” (If the bank lends you a thousand dollars, the bank owns you. But if the bank lends you a million dollars, you own the bank).

Câu này cũng có thể hiểu theo ý của Hồ Chí Minh trong cuốn Phi Lực sang Tàu: một nước

nhưng muôn yên ổn làm ăn thì phải trở thành con nợ của một cường quốc. Đó khơi mót tinh, cũng quoc đó phải bù o và con nợ của mình.

Từng tớ, Trung Quốc đang là chúa nợ lòn do đó phải o bù đù bù o và, không cho nợ n kinh tế M sập. Chính nhữ thợ nên chúa nợ Trung Quốc đã trở thành...con nợ của M.

Chúa nợ và con nợ

Nếu đong tiề n bù giùm giá thì hàng nhôm cung sỉ đắt hơn và hàng xuất cung sỉ rẻ hơn: đây chính là yếu tố kích thích kinh tế nội địa và tạo công ăn việc làm. Tí n giùm giá thì dân trong nước sỉ ít du lịch nước ngoài hơn và do đó cũng chia tiêu pha trong nước, đây cũng là yếu tố kích thích thợ trống nợ địa, nhứt là ngành du lịch.

Đó đực nhữ thợ, từ 10 năm nay Trung Quốc đã liên tục can thiệp để làm yếu đong tiề n cua mình và hùu nhữ bù ngoài tai các lối phản nàn hay đe doạ cua M. Nay thì đã đến lúc M ra tay, chiai trò dĩ độc trống độc bù ng cách phá giá đong tiề n cua mình.

Theo các chuyên gia phân tích thì từ 10 năm trước lối đây, Trung Quốc đã thao túng hối suýt nhân dân tớ (NDT) vùi M kim bùng cách mài ngày bù tiề n ra để mua vào 1 tớ M kim và mua nhữ thợ trong gần 10 năm để giữ nhu cầu cao đắt và tiề n M, do đó giữ giá tiề n M cao lên và nhữ đó bù o và công ăn việc làm cua người dân Trung Quốc và bù o đắt m sỉ n đắt nh chính trống khi ai cũng có công ăn việc làm. Số lối tiề n M này không phải giữ nguyên mốt chia mà còn dùng vào việc khác, thí dụ dùng để mua tiề n Úc nhằm thanh toán các giao dịch khoáng sỉn. Theo các quan sát viên thì cho đến quý III cua năm 2010 số lối tiề n M đã ngoai tớ cua Trung Quốc hiện tại đã lên tớ i hòn 2,500 tớ M kim.

Chính vì thợ nên cán cân mậu dãch M - Trung đã nghiêng hòn và phía Trung Quốc và trong khi Trung Quốc tốn hòng tình trống "xuất siêu" (xuất cung nhu cầu hòn nhôm cung) thì M lâm tình trống "nhôm siêu" (nhôm nhu cầu hòn xuất). Từ lâu các nhà lập pháp M đã tranh cãi rốt nhu cầu và để tài này cũng nhỡ gây áp lực lên giá i hành pháp. Theo hờ thì M có thợ tò o ra nua triều viêc làm trong vòng 2 năm và làm hối sinh các thành phố kinh vang bóng mốt thới tớ i các bang Michigan, Illinois, Indiana, Ohio và Wisconsin mà không tốn mốt đắt xu nào c: chia đòn giùn buông Trung Quốc ngang hòn viêc thao túng tiề n tớ , ngang viêc làm cho đòn Nhân dân tớ yu mốt cách giùn tò o đòn thúc đẩy xuât cung và tăng trống kinh tớ .

Tác Giả: Trần Đặng Hùng

Thứ Hai, 04 Tháng 7 Năm 2011 05:12

Đó là chiêu thâm mà Trung Quốc đã theo đuổi từ bao nhiêu năm nay, sau khi thâm hụt việt mạ cát và cải cách kinh tế. Để làm việc này, Trung Quốc không đền thuần sô đồng đúc quyển chính trị và kinh tế để đền đền giá hối đoái mà cát nào đó, trong đó chính phủ Việt Nam nhượng năm trước, mà trên thực tế họ còn làm nhieu hơn bằng các biện pháp thâm trưu: bỗn tìn ra đợt mua đợt Mạ kim.

Nhưng càng làm nhau thế, Trung Quốc càng trở thành con tin của Mỹ. Các quan sát viên nói tính riêng cho đợt quý III của năm 2010 số lượng Mạ kim đã trả cho Trung Quốc đã lên tới hơn 2,500 tỷ Mạ kim. Sau đó Trung Quốc trích một số Mạ kim này để mua các trái phiếu mà chính phủ Mỹ phát hành.

Lý thú là một công ty Mỹ đầu tư vào Trung Quốc số tiền 5 tỷ Mạ kim. Công ty này không đền gién chuyen tiền tỷ Mạ vào Trung Quốc mà lì y ngay tiền của Trung Quốc qua các dịch vụ tài chính tại khoán Trung Quốc cho Mỹ vay qua việc mua trái phiếu.

Các công ty này lì y tiền của Trung Quốc, số đông nhân công rõ một cát Trung Quốc, sốn xuất ra sốn phim khoáng 100 Mạ kim nhượng bán sang các thị trường khác với giá 500, 600 Mạ kim và tiền lì sô chay hối vay Mạ. Xét xem ai lì i hòn ai?

Trong khi đó, nhu Trung Quốc chui trò phá đòn kinh tế Mạ xuất, tiền Mạ một giá, kẽ lanh hùn quay chính là Trung Quốc, 2500 tỷ Mạ kim chui một giá 1 phần trăm thôi, họ số thiết hùi bao nhiêu. Do đó Trung Quốc phải làm sao đòn kinh tế Mạ luôn vay mua.

Mà khi đòn tiền Mạ một giá thì nhu cầu Trung Quốc với 1.2 tỷ dân số sinh loài. Lúc đó hàng không xuất cung đòn cát thì sốn xuất định đòn và do đó thết nghĩp lên cao, tộ lò bón cùng lên cao. Bón cùng sinh đòn cát, mày trăm triệu dân không có việc làm thì chóng hay chay cũng vác dao hay súng đi ăn trumm và có thể quay lì i chay chính quyến.

Trung Quốc biết vay nhượng vay phai mua tiền Mạ nhau là cách phá giá đòn tiền đòn xuất cung hàng vào Mạ.

Trong mấy tháng qua Mạ đã cho Trung Quốc no đòn khi hùi giá đòn tiền cát mình, vay không

chỗ chung tọa rông dù là con nít, Mèo vịnh là “chỗ” khi Trung Quốc rất cần đón thiêng Mèo. Thiếu thiêng Mèo thì kinh tế Trung Quốc sẽ lâm tình trống khống hoảng.

Nhưng thay, vai trò “chỗ nít” của Trung Quốc chưa thay đổi rông nết này đã qua một Mèo vịnh kinh tế. Và không phải là chỗ nít lòn nhết thì muốn làm gì là làm.

Lòn nhết không mạnh

Trong khi Mèo dà a chở yến vào thời trống nết đà thì Trung Quốc trông dà a chở yến vào thời trống xuôi tay.

Nếu Trung Quốc là hổ thì đó chính là con hổ đói trong một khu rông không có thú vui, phai trông cậy vào nguyên liệu và nhiên liệu nhập cảng. Không nói gì tới sắt, than hay dầu: thời chí còn lòn nhết mà Trung Quốc cũng thiêu, thiêu tröm trống vui tình trống sa mạc hoá đang diễn ra vẫn tay đố chóng một và hiến nòn bão cát đang đe doạ cả Bắc Kinh.

Tổng sản lượng kinh tế Trung Quốc chỉ chiếm 4% sản lượng kinh tế toàn cầu thời nhết Trung Quốc tiêu thụ tay 7% sản lượng dầu lửa, 25% sản lượng thiếc, 30% quặng sắt, 31% than và 27% sản lượng thép cả toàn thế giới.

Nhưng Trung Quốc lòn nhết dãng các nguồn nguyên liệu quý một cách thiêu hiến năng. Theo thống kê thì đố sản xuất cùng một lượng hàng hóa thì Trung Quốc sử dụng một lượng nguyên liệu cao gấp 7 lần so với Nhật, gấp 6 lần ngang Anh và gấp 3 lần ngang Úc Ðại: lượng rác thải kinh tế gần như tăng lòn nhết sản dãng nhu cầu hàng, nguồn nguyên liệu dãng đố xem cũng nhu cầu hàng v.v...

Đó là nhu cầu của một phát triển hiến tay: trong thời gian lai, khi nguyên liệu và nhiên liệu hiến hàng và càng đốt, con hổ này cần xem bao nhiêu nồi?

Theo ông Justin Yifu-Li, một nhà kinh tế học hàng đầu về Trung Quốc, cho biết đốt sản xuất xã hội của người Trung Quốc hiến tay mài đột tay mực sản xuất công nghiệp Nhật vào thập niên 60. Bởi thời

Tác Giả: Trần Đặng Hùng

Thứ Hai, 04 Tháng 7 Năm 2011 05:12

chính phủ Trung Quốc đã đặt chỉ tiêu xây dựng một xã hội giàu có: đến năm 2020 thì số đất sown lồng nồi đúc gốp bùn lòn mộc hiên tết vui mэр phát triển 7.2%.

Bây giờ Trung Quốc đã xoay xở hốt hót để đáp ứng nhu cầu kinh nghiệp nông nghiệp, có tông sốn lồng gốp bùn mộc hiên tết thì họ sốn trông cậy vào nguyên liệu và nhiên liệu nào?

Đó là chia sẻ móm mém bút tay bút công xã hội. Số bút công Trung Quốc là một hiện tượng mang tính toàn diện: bút công giã a đúc phẳng này vẫn đúc phẳng kia, giã a thành thạch i thôn quê, giã a thành phên đúc quyến đúc lòi và nhung ngụy i dân thấp cỏi bé mỉng. Họ sâu ngăn cách giã a ngụy i giàu và ngụy i nghèo ngày càng khói rồng và chia chác bùng nổ, nhát là một khi nôn thât nghiệp tăng cao. Trung Quốc trông cậy vào thời trang ngoái quay cõi hai môt tiêu thât và nguyên liệu, nô u xáo trộn nô i ngoài thì các xưởng sốn xuất Trung Quốc sốn bó tay. Đatk môt lúc nào đó, vì không có việc làm, dân chúng cũng sốn đâm xô ra đường kêu gào chính phủ và gây nên những biến loạn chính trị.

Sốc bút chia quay gia

Trong khi Trung Quốc duy trì một cõi chia kinh tế bùn nô a vui, chia áp lực chi phí quá mức mỗ bùi nhà nô i đúc quyển thì Mô có một đanh chia dân chia vồng chia c, vui môt nôn kinh tế sáng tao và luôn tìm ra đanh chia chính sách thích ứng với hoàn cảnh, tham chí vui các cuộc khống hoảng, cuộc khống hoảng lòn nhát vào năm 1930, cuộc khống hoảng gõn nhát vào năm 2008.

Đatk năm nay, Quỹ Tiền tệ quốc tế (IMF) đã báo rồng kinh tế Mô số chia mòn đà tăng cõi a Trung Quốc vào năm 2016 và do đó đã gõi lên những cuộc tranh luận sôi nổi. Trong đó, không ít ý kiến cho rằng, Mô nên mông vì điều này.

Lý do là dù Mô không còn là nôn kinh tế hàng đatk, thì cũng là nôn kinh tế phát triển vồng mức.

Theo ý kiến này có nhõ vây Mô mõi bùi thái đatk tõ mãn và trai nghiệp cõi m giác cõi a môt “kỷ yểu”, do đó mõi tõ rõ bùn lĩnh và quyết đoán trong việc cõi i tõ đatk thúc đẩy tiến trình phõc hồi tăng trưởng kinh tế. Mô là cõi iing quốc sốn môt nhung chia phõi mõnh toàn diện. Tõ lõi bùn cùng cõi a Mô cao nhát trong sốn các nô i phát triển. Thành tõu giáo dõc cõi a Mô cũng chia xõp hõng

trung bình trong những năm gần đây.

Chính tình thế báo đốm đó sốt thổi thúc cản hành pháp và lập pháp Mỹ cũng như hai phía chính trị cùng ngồi lối hông tác để đưa ra những sách lược sáng suốt vì quyền lợi quốc gia. Hiện chính phủ Obama đang chốt vốt đòn phó vương vén đòn thâm hụt ngân sách và số nợ quốc gia không lỗ sốp chém trên 14,3 nghìn tỷ Mỹ kim và số chốt vốt này còn ngày sinh tử mâu thuẫn giữa hành pháp và lập pháp, giữa dân chủ và công hoà. Khi bỗn cút sốc "mất ngôi" thì bỗn lĩnh cảng Mỹ số trại đầy mảnh mảnh và các biến pháp kinh tế - tài chính sốc đột tung ra triết đòn, nhằm giành lợi thế hàng đòn.

Đó là nỗi nôn kinh tế chấn động là tất cả mà không năng tăng trưởng bền vững của nền kinh tế mảnh là chìa khóa.

Nhiều người thán phục tột tăng trưởng kinh tế chóng mặt của Trung Quốc mà không nghĩ đến cái giá phải trả cho môi trường và xã hội.

Trung Quốc là một miếng bánh đòn vĩ lập đòn ngoài vĩ: số phận thành phố ven biển ở phía đông và phía nam, còn miền trung nghèo nàn là nhũng cái nhà đúc trong hang núi. Không chỉ là số bất công giữa giàu có và nghèo hèn ngày càng khốc liệt và chênh lệch bùng nổ.

Cũng giống như Việt Nam, đây là trong các vùng thôn quê Trung Quốc đã phát sinh các hiếu tặc nguy hiểm vì nôn "giết toé đòn bù đòn" khi các viên chức đòn phòng bù các công ty mua chuộc, gây thiệt hại cho họ. Một tuần qua, báo chí thế giới đã tột tăng thuật các vụ ném bom nhảm vào các công sở ở Trung Quốc: chỉ này là phòn đòn cảng của một người thợ nề, chỉ kia là phòn đòn cảng của người bù "cứng chẽ" nhà cảng theo quy hoạch.

Về tình trạng ô nhiễm thì bất cứ ai từng ghé đòn Bắc Kinh hay Thủ đô của nước ta đều cảm thấy sốc ngay từ cái nhìn đầu tiên: trong 10 thành phố ô nhiễm nhất thế giới thì Trung Quốc chiếm tới 7. Theo một báo cáo của World Bank thì ô nhiễm thiệt hại môi trường này đã làm Trung Quốc tốn kém 8 đòn 12% tổng sản lượng quốc nội mỗi năm. Đồng thời, cũng theo một báo cáo của World Bank, có tới 75% sông ngòi Trung Quốc đã bị ô nhiễm trầm trọng khi nó chảy qua đây không thể lực ra uống được, cá ở đây không thể ăn được, thậm chí nước ở đây cũng

Kissinger: Trung Quốc không thể thành siêu cường

Tác Giả: Trần Đặng Hùng

Thứ Hai, 04 Tháng 7 Năm 2011 05:12

không thể sử dụng cho mục đích đón nhận giúp đỡ vì sự hâm mộ cây cối, hoa màu.

Trần Đặng Hùng

Tham khảo:

[1] http://www.huffingtonpost.ca/2011/06/18/henry-kissinger-china-won_n_879721.html